

[III p 1]

IAM¹ CANTUM prosa prima¹ libri tercii. Postquam Philosophia supra est consolata Boecium apponendo remedia leniora, hic incipit eum consolari apponendo remedia forciora cuiusmodi sunt rationes probantes contra communem hominum opinionem quid sit ^uverum et perfectum bonum. Est autem considerandum, quod, sicut apparet ex precedentibus, prima et principalis causa doloris Boecii fuit quia, cum ipse reputaret ista temporalia ^uvera bona ita quod eorum adeptione fieret aliquis beatus et eorum amissione miser, doluit se miserum amissione bonorum temporalium. Propter quod tamquam principale remedium ad ipsum consolandum ostendit Philosophia² quod est illud bonum cuius adeptione fit homo beatus et cuius amissione fit miser. Secundo quia Boecius ex hoc quod ^uputavit temporalia esse ^uvera bona et adeptio ^uveri boni facit hominem potentem et eius amissio impotentem, cum ^uvideret ista temporalia ^uprovenire malis et deesse bonis, iudicavit ^umalos potentes et bonos impotentes. Ideo ostenso quid sit ^uverum bonum in quo consistit beatitudo ostendit ex hoc malos semper impotentes esse bonos ^uvero potentes libro quarto ibi HEC CUM PHILOSOPHIA. Tercio quia, cum ³contra³ regimen rationis ^uvideatur esse quod mali

---

-----
 1 iam cantum prosa prima RPO iam illa cantum prosa prima J /

2 ostendit philosophia RPO philosophia ostendit J / 3 cum contra RO contra P est contra J /

sint potentes et boni impotentes, et ipse putavit^u hoc contingere
 adeptione temporalium bonorum et eorum amissione, reputavit^u quod
 res humane non providencia sed fortuitis casibus agerentur. Hoc
 excludit⁴ Philosophia ostendendo quare⁵ hoc rationabiliter
 contingat prosa quinta libri quarti ibi HINC EGO. Circa primum
 duo facit. Primo enim facit quasi quendam prohemiale transitum.
 In secundo prosequitur propositum prosa secunda ibi TUM DEFIXO.
 Circa primum duo facit. Primo facit istum transitum. Secundo
 quoddam dictum per exempla manifestat metro primo QUI SERERE.
 In isto autem transitu tria facit. Primo enim ostendit Boecius
 se ex dictis iam factum attentum et avidum^u ad percipienda remedia
 acriora. Secundo Philosophia reddit eum benivolum^u remedia ista
 commendando ibi (10) TUM ILLA: SENSI. Tercio reddit eum docilem
 ordinem dicendorum proponendo ibi (22) FACIAM. Primo ergo Boecius
 ostendit se attentum et avidum^u ad acriora remedia percipienda
 dicens (1) IAM⁶ ILLA scilicet Philosophia⁶ FINIERAT CANTUM id est
 carmen metricum quod de commendacione amoris fecerat CUM ME
 AVIDUM AUDIENDI scilicet aliquid amplius de cantu STUPENDI⁷TEMQUE
 scilicet ad tantam dulcedinem cantus ADHUC ERECTIS⁷ AURIBUS
 scilicet ut melius audirem, quia per talem ereccionem magis

-----
 4 excludit PO excul excludit R concludit J / 5 quare PO quasi

(^aai) R quia J / 6 iam illa scilicet philosophia RPO iam
 scilicet philosophia J / 7 erectis RPO arrectis J /

preparatur instrumentum auditus ad percipiendum sonum DEFIXERAT
 DULCEDO CARMINIS homo enim qui ^u vult ^u auide audire id quadam
 stabilitate figit se ne per aliquem motum ab audiendo impediatur.
 (3) ITAQUE PAULO POST scilicet quam percepi quod cantum ulterius
 non protraheret INQUAM: O SUMMUM SOLAMEN LAPSORUM ANIMORUM
 labitur animus ^u vel ^u adversitate aliqua ^u vel ^u gravi cura oppressus,
 qui aliqualiter consolatur interpretacione alicuius delectabilis
 transitorii non tamen ad summum sed per Philosophiam consolatur ad
 summum quia apponit remedium eternum non transitorium et ⁸ totam
 causam dolorum ^u vel ^u inutilis affectus aufert QUANTUM ME REFOVISTI
 VEL PONDERE SENTENCIARUM VEL ET CANENDI IOCUNDITATE quasi diceret
 exprimere non possum quantum sed tamen scio quod multum (6) ADEO
 UT IAM NON ARBITRER POST HEC ME ESSE IMPAREM ICTIBUS FORTUNE
 scilicet ^u adverse. (7) ITAQUE NON MODO id est tantum modo non
 PERHORRESCO REMEDIA QUE PAULO ACRIORA ESSE DICEBAS supra libro
 primo prosa quinta in fine. SED AUDIENDI AVIDUS VEHEMENTER
 EFFLAGITO. Deinde cum dicit (10) TUM ILLA inducitur Philosophia
 ex commendacione remediorum ^u apponendorum ¹⁰ ^u benivolium reddens
 Boecium ¹¹ et circa hoc duo facit. Primo enim ostendit unde Boecio
 tanta attentio audiendi ^u advenit. Secundo ipsum ^u benivolium reddit

---

-----
 8 et RPO sed J / 9 dolorum RPO doloris J / 10 apponendorum RPD
 appositorum JO / 11 reddens Boecium JD reddens RPO /

ibi (?) SED QUANTI. Dicit ergo TUM ILLA scilicet Philosophia
 INQUIT SENSI scilicet quod attentus eras ad acriora remedia
 percipienda CUM TACITUS ATTENTUSQUE VERBA NOSTRA RAPIEBAS
 scilicet in animum tuum CUMQUE HABITUM TUE MENTIS scilicet ut
 esses attentus ad audiendum EXPECTAVI scilicet ad dandum tibi
 acriora remedia VEL QUOD VERIUS EST IPSA PERFECI¹² et est hic
 quidam color rethoricus, quem Tullius libro quarto rethorice
 secunde¹³ u vocat correccionem. Et assignans causam quare talem
 statum mentis Boecii expectavit^u u vel perfecit dicit¹⁴ (13) QUIPPE
 QUE RESTANT scilicet remedia TALIA SUNT UT DEGUSTATA MORDEANT
 scilicet quia cum primo audiuntur displicent quia sunt contra
 communem opinionem hominum et ideo ubi non est attentio de facili
 abiciuntur, cum tamen non sint abicienda, quia si primo aspectu
 non placeant AUTEM pro sed INTERIUS RECEPTA id est interiori
 diligencia considerata DULCESCANT. Deinde cum dicit (14) SED QUOD
 TU TE reddit Philosophia Boecium benivolū^u ¹⁵ commendando remedia
 que restant, unde dicit SED QUOD TU o Boeci DICIS TE AVIDUM
 AUDIENDI, QUANTO ARDORE id est ardenti amore¹⁸ et benivolencia^u
 FLAGRARES id est arderes SI COGNOSCERES¹⁶ QUONAM TE DUCERE

a Ad Her. IV xxvi, 36

-----
 12 perfecit corr. J / 13 rethorice (secunde PPeGMD rethorice RJO /
 14 dicit PPeG(?) dicens RJOM / 15 benivolū J / 16 amore et
 benivolencia flagrares ^u et est arderes si cognosceres RPO amore
 cognosceres J /

benivolū

AGGREDIMUR. Et querit Boecius (17) QUONAM, INQUAM ? supple me
duces et respondet¹⁷ Philosophia (17) AD VERAM, INQUIT,
FELICITATEM QUAM TUUS ANIMUS SOMPNIAT sicut enim sompnians
putat fantasmata occurrence^u esse veras res de quibus sompniat
cum tamen non sint, sic Boecius in istis rebus temporalibus
putavit^u esse veram^u felicitatem que tamen non est sed sunt¹⁸ tantum
quedam similitudines vere^u felicitatis sicut fantasmata sompniorum
sunt similitudines rerum, unde subdit (19) SED NON POTES INTUERI
VERAM ILLAM scilicet veram^u felicitatem OCCUPATO¹⁹ VISU AD YMAGINES
id²⁰ est bona temporalia que sunt ymages et similitudines veri^u
boni.²⁰ Et ait Boecius (20) TU EGO FAC OBSECRO ET pro id est
SINE CUNCTACIONE id est dilacione^c DEMONSTRA QUE ILLA VERA scilicet
felicitas SIT. Deinde cum dicit (22) FACIAM reddit Philosophia
Boecium docilem proponendo ordinem procedendi circa manifestacionem
vere^u felicitatis. Continuacio: O Boeci, tu rogas quod ego
demonstrem tibi veram^u felicitatem. FACIAM LIBENTER INQUIT
Philosophia CAUSA TUI. SED PRIUS CONABOR DESIGNARE ATQUE INFORMARE
VERBIS EAM scilicet felicitatem QUE EST TIBI CAUSA NOCIOR cuiusmodi

---

-----
17 respondet RPO tandem J / 18 sed sunt RPO sunt J / 19 occupato J
20 id est bona temporalia que sunt ymages et similitudines veri^u
boni Q (in bona R)D id est bona que sunt ad ymages et similitudines
veri^u boni P et similitudines veri^u boni J /

est falsa felicitas que in temporalibus bonis queritur quam
 ideo causam ^u vocat quia ponitur finis multorum. Causa autem
 finalis est causa causarum. Et assignat causam quare prius ^u vult
 describere falsam felicitatem dicens quod ideo (24) UT EA
 PERSPECTA CUM OCULOS scilicet interiores rationem et intellectum
 IN CONTRARIAM PARTEM FLEXERIS, POSSIS²¹ AGNOSCERE SPECIMEN²²
 id est signum proprium VERE BEATITUDINES.

[III m 1]

QUE SERERE INGENUUM metrum primum libri tercii¹ quod dicitur
 faliscum ab ^u inventore. Constat autem pedibus tribus dactilis
 continuis et quarto trocheo ^u vel spondeo iambyo ^u vel pirrichio.
 Quia dixerat supra Philosophia quod prius ostensura esset que
 esset falsa felicitas ut postea pateret que esset ^u vera, in isto
 metro commendat hunc ordinem per exempla. Et circa hoc duo facit.
 Primo ponit exempla. Secundo applicat ad propositum ibi (11)
 TU QUOQUE FALSA. Ponit autem quatuor exempla quorum primum est
 de agro seminando ut bene fructificet. Sicut enim seminare ^u volens
 agrum ut bene fructificet prius aufert ^u nocivas herbas, sic ^u volens

---

21 possis RPD poscit J possit Q / 22 specimen (sic) J RPeGOMD
 speciem P /

1 tercii RPO secundii J /